

end før, og saa skulde vi paa Tillægsbevilling tage 150,000 Kr. til; men det vil da ogsaa som sagt ende med, at vi ikke have Begreb om, hvad vi komme til. Den ærede Ordfører har jo allerede givet Løfte, den høitærede Marineminister har i Landsthinget gjentaget dette Løfte om 2½ Mill. Kr. til næste Aar; vi ere allerede bundne med 1½ Million, og vi have altsaa al Udsigt til at komme saa høit op med Udgifterne, at de tilsidst blive uoverskuelige. Efter min Mening havde det allerede været nødvendigt at holde fast paa og sørge for, at vi iaar vare komne lavere ned paa Forsvarsvesenet; men nu ere vi i en progressiv Stigning i den sidste Tid, som synes at skulle antage aldeles forbausende Dimensioner, og som næste Aar vil vise, hvad det betyder. At det vil faae sin Virkning, kunne de Herrer være roligere for. — Spørgsmaalet om Vestindien ser jeg ingen Grund til at komme ind paa, da der ikke her er nogen Uoverensstemmelse mellem vort Standpunkt og den ærede Ordførers. Da jeg ligeledes antager, at dette Spørgsmaal vil blive Gjenstand for Behandling, naar vi komme til den af den ærede Finantsminister foreslaaede vestindiske Lov, skal jeg ligesom den ærede Ordfører, der jo gif temmelig let henover det, nu ikke opholde Thinget med denne Sag. Der er jo desuden et andet æret Medlem her i denne Sal, som er nærmere til at tale om den end jeg, nemlig det ærede Medlem, der har været Ordfører i den vestindiske Sag (Th. Nielsen.) Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og anbefale at stemme imod de Poster, som vi ønske strøgne. Hvad Posten under Nr. 26 til § 11 angaar, har den ikke anden Betydning end at være en Bevilling af de Honorarer, som vi foreslaa strøgne ved Indbringelsesforlag under Nr. 34, men som vi i Virkeligheden ikke have Noget imod at bevilge. De ere derfor flyttede hen som et Forslag til Bevilling under Nr. 26.

Winther: Jeg skal ikke gaa ind paa andre Forslag end det, som er stillet under Nr. 39. Den ærede Ordfører gav det et sælt Navn, idet han kaldte det en Gjenganger. Jeg vil hellere sige, at det er en lille venlig Alf, som søger at gjøre Godt, uden at skade Nogen. Det kan ikke undgaa noget Menneſke Stræk; det er et saa uskyldigt Forslag, at det forekommer mig næsten at være Synd at kalde det en Gjenganger, et Navn, som fremkalder Stræk hos Nogle, nemlig de Dvertroiste, af hvilke der forøvrigt naturligvis ikke er Nogen her i Thinget, derom er jeg overbevist. Et saadant Navn kan, som sagt, have ubehagelige Virkninger, men jeg haaber, at dette ikke har været Hensigten med den Betegnelse, som den ærede Ordfører gav. Dengang dette Forslag første Gang kom frem, var det galt, at det kom for tidlig, det kom nemlig frem ved 3die Behandling af Finants-

loven. Det havde rigtignok i Realiteten været for ved 2den Behandling, men det kom først formelt for ved 3die Behandling, og det var ubetimeligt. Nu har jeg været saa forsigtig at komme frem med mit Forslag ved en 2den Behandling, efterat det har været omtalt to Gange før, altsaa antager jeg ikke, at man kan sige, at det nu kommer for tidlig. Vi have jo desuden en Behandling til, hvor man atter kan tage Sagen under Overveelse, og jeg tør maasse derfor gaa ud fra, at Thinget vil være i høi Grad forberedt paa Alt, hvad der ligger i dette Forslag. Jeg skal forøvrigt ikke opholde Thinget længe angaaende denne Sag, thi Enhver kender jo, hvad den dreier sig om. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den eneste Grund foruden den om Betimeligheden, der kunde siges at have nogen Betydning af dem, der bleve ansførte imod Forslaget sidste Gang, var den, som kom fra den ærede Ordfører, da han sagde, at dette Forslag ikke burde stilles endnu, thi Theatret havde ikke bestaaet i tilstrækkelig lang Tid under den nuværende Ordning, og det var bedst at lade Spørgsmaalet staa hen i nogle Aar for at se, hvorledes Forholdene udviklede sig, inden man foretog denne Forandring. Denne Grund har jeg taget fuldt Hensyn til, idet jeg har stillet Forslag om, at hvis Theatret paany skulde indtræde i sin tidligere Stilling ved Regjeringens og Rigsdagens Beslutning, saaledes at der paany vilde komme til at eksistere, hvad man finantseelt taget kan kalde et Theater, skal Statskassen have sin Ret til Stadelsholdelse fra Theatret reserveret. Da nu en Indsættelse af Theatret i dets gamle Stilling ikke kan ske uden ved Hjælp af et Botum af Thinget, saa er det en Selvfølge, at man ved en saadan Leilighed vilde tage denne Reservation op igjen, hvorved jo Alt vilde være i sin gamle Orden. Den ærede Ordfører sagde iøvrigt sidst Noget, som var mig overordentlig hjært at høre, og som forekommer mig at være den bedste Anbefaling, som kan gives til en fornuftig Forsamling, idet han nemlig sagde, at Netten og Konsekvensen vare paa min Side. Det var det ærede Medlems Anbefaling, som jeg her gjentager. Han sagde endog, at mit Forslag var det B., som hørte til det A., som var sagt af et vist Parti, hvis Stridigheder med den ærede Ordfører besvære have havt en saa sørgelig Indflydelse her i Thinget, og at dette Parti derfor burde stemme for Forslaget. Hvis jeg var Medlem af det Parti, vilde jeg mene, at en saadan Opfordring vilde jeg ikke lade mig sige to Gange, thi saa kunde jeg idetmindste være vis paa, at jeg ikke vilde blive angreben, fordi jeg fulgte en saa oprigtig Tilskyndelse. Altsaa, det er et Forslag, som blot gaar ud paa at skaffe, om ikke et meget stort, saa dog et ikke uvigtigt Bidrag til at forbedre Stillingen for mange Menneſker her i Landet, der ere nødte til at skaffe sig Prioriteter i deres Eiendomme. Enhver veed, hvor overordentlig vanskeligt det er i vor Tid,